

До 850-ліття Гощі

Горинь-ріка фортецю омивала...

«Рідний край» листоноша приносить мені вже не один рік. Тому можу сміливо вважати себе постійним передплатником районної газети.

Залюбки читаю майже всі ваші матеріали. Проте останнім часом мою увагу привернув цикл історичних публікацій Юрія Кузьміна під рубрикою «До 850-ліття Гощі». З цього приводу хочу повідати читачам (особливо молодим мешканцям райцентру) дещо з власних спогадів.

Було це влітку 1955 чи 1956 року. Я тоді тільки-тільки прибув до селища та почав працювати майстром на маслозаводі. В цей час в Гощу приїхала археологічна експедиція. П'ятеро київських вчених почали проводити свої розкопки на порослому травою погоринському полі. Наразі на цьому місці розташовані міжгосподарське сортонасінницьке підприємство, управління з експлуатації газового господарства та споруди колишнього

райагробуду.

Минувшиною я цікавився завжди. Тож в один із днів завітав до археологів. Розбалакались. З пояснень учених виходило, що Гоща до монголо-татарської навали лежала не там, де зараз, а саме на березі Горині, на місці розкопок. Була вона невелика, мала фортецю (замок).

Між маслозаводом та управлінням з експлуатації газового господарства пролягає глибокий яр. У 50-х роках, звичайно, він був

менше поповсваний цивілізацією. Так от, зі слів вчених виходило, що фортеця височіла саме на місці управління, на кручі, а у яру блищала вода, що омивала та захищала замок від нападників. Був там і підйомний міст.

Столичні археологи того літа цікавилися не лише своєю давниною, а й недалеким минулим. Так, вони щось шукали в окопах воєнної пори, що тягнуться між Горинню та сортонасінницьким підприємством. Хто викопав ці окопи — солдати чи мешканці селища, — я, фронтівик, не знаю. Було б добре, якби зазначену справу дослідили журналісти. Адже очевидці, певно, ще живі...

Павло ХОМЕНКО,
житель Гощі, пенсіонер.